Det er altså svært at være i dårligt humør sådan en dag.
Når man begynder dagen eller et møde med en sang, letter sindet.
Og sikke da, vi lige har fået sunget!
”Dit land, dit valg - herfra min verden går" er endda vores helt egen positive og livsglade sang.
Nu er stemningen lige blevet løftet.
Og så vil jeg indlede med at tale om EU...
Så skal vi nok få den gode stemning lidt ned igen - og lagt ansigterne i de rette, bekymrede og EU- regulerede folder.
EU ér bare ikke befordrende for den gode stemning!
Men vi skal jo til det..
Det er ikke mange dage siden, historien om, at EU vil forbyde lakridspiber ramte de danske medier.
Hvad for noget??
For en sjælden gangs skyld var der noget fra EU, som kunne få selv de danske journalister op ad stolene.
Historien begyndte på Altinget.dk og kørte derfra for fuld skrue. Redaktører tweetede billeder af sig selv med lakridspiber i mundvigene.
Og emnet blev drøftet på gangene på Christiansborg.
TV-indslag produceret.
Dårligt var landet kommet i et forrygende lakrigs-humør, før end den konservative klimakommissær Connie Hedegaard, der muligvis - om muligt - elsker EU endnu højere end vores europæiske statsminister Helle Thorning-Schmidt - skyndte sig på Facebook i et desperat forsøg på at aflive historien:
Den var ikke rigtig, det passede ikke, den var "absolut forkert’ og der var meget i vejen.
Kommissæren fra EU mente faktisk, at historien burde have været citat: "dræbt fra begyndelsen" hvis medierne havde brugt bare citat: "lidt sund fornuft".
Se, se, det er jo interessant.
Siden hvornår har man kunnet koble begreberne EU og sund fornuft??
Og hvad er op og ned i lakridspibesagen?
Det er muligt - vi ved det faktisk ikke endnu! - at lakridspiben finder nåde for EU's vrisne blik.

Mange vurderer dog, at det ændringsforslag til et EU-direktiv, der er stemt igennem EuropaParlamentets Udvalg for miljø, fødevarer og folkesundhed - ja, sådan ét udvalg har de i EU - meget vel kan tolkes sådan, at lakridspiber jo faktisk ligner tobak og derfor får de gule stjerners dolkestød.
Det står nemlig fast, at EU vil forbyde slik, der imiterer tobak, og at det skal ske som led i EU- systemets kamp imod alle dem i hele EU, der ryger og dem, der måske kunne finde på at ryge - og dem, der kunne tænkes at få tanken om eventuelt at ryge, hvis de til jul fik en tyggegummicigaret af deres farmor.
Om den dejlige lakridspibe går ram forbi, må vi have til gode at finde ud af.
Men altså.
Oprigtigt talt!
Der er hungersnød og borgerkrige, fattigdom og folkevandringer, grænseoverskridende kriminalitet og et simrende Euro-kollaps, og så diskuterer EU's Udvalg for miljø, fødevarer og folkesundhed forbud mod slik, der ligner tobakl!
I både Bruxelles og Strasbourg ligger der for øvrigt parader af dejlige chokolade-forretninger, der sælger chokolade i alle afskygninger.
Også kasser med chokolade-cigarer.
Sådan nogle ordentlige fætre, der ligner cigarer fra en Tintin-film.
Jeg har ikke smagt dem. De er dyre.
Men EU vil altså hindre os i at købe dem, for vores børn bliver rygere, hvis vi glæder dem med en chokolade-cigar.
Det er simpelt hen så tosset, så jeg næsten savner ord.
Alt i mens det her EU-udvalg for folkesundhed sidder og fedter med chokolade-cigaretter og lakrids-piber, kommer der rigtig mange østeuropæere ind i Danmark, der som velfærdsturister nyder godt af de velfærdsgoder, som generation efter generation af danskere har etableret.
Andre vesteuropæiske lande har samme udfordring.
Der er simpelt hen større og mere påtrængende problemer både for Danmark og Europa, som EU kunne kaste sig over, end tyggegummicigaretter!
De afgørelser, EU domstolen har afsagt alene i år, om udlændinges ret til at få andel i veletablerede danske goder - uddannelsesstøtte er et eksempel, de fleste har hørt om - er ikke bare en lille trussel imod vores velfærds-samfund. Nej - det risikerer virkelig at undergrave den måde, vi har valgt at indrette vores velfærdssamfund på.

Man kan i mine øjne næsten kun undervurdere, hvor skadeligt det er for sammenhængskraften herhjemme, at så mange løntrykkere fra Østeuropa kommer her til landet.
De partier, der i 2006 ophævede Østaftalen, der regulerede arbejdskraft-indvandringen fra Østeuropa til Danmark, bærer et tonstungt ansvar for, at der på danske byggepladser er flere og flere østeuropæere, og at tusindvis af de nye arbejdspladser, der trods alt skabes, går til østeuropæere og ikke ledige danskere.
Hvad er det storslåede i at bygge noget ny motorvej og skabe beskæftigelse i Danmark, hvis det er polakker og andre østeuropæere, der render med arbejdet, mens ledige danske arbejdere fortsat må sidde tilbage udenfor arbejdsfællesskabet? Det er socialt skævt og samtidig dårligt for dansk økonomi.
Det var både Venstre, konservative, de radikale og Socialdemokraterne og SF, der havde travlt dengang med at rette ind efter EU.
Vi - og i særdeleshed vores arbejdsmarkedsordfører - gjorde dengang en kæmpeindsats for at overbevise dem om, at kursen var helt gal. Men forgæves. De andre partier mente, at Dansk Folkeparti vildt overdrev truslen fra Østeuropa.
De nuværende regeringspartier, sjovt nok især Socialdemokraterne og SF, har nu voldsomt travlt med at pege fingre af Dansk Folkeparti og skælde ud over, hvad de mener, er vores manglende indsats for at standse det, man kalder social dumping. Et udtryk for løntrykkeri gennem import af udenlandsk arbejdskraft.
Statsministeren og beskæftigelsesministeren tog en morgen pludselig en sikkerhedshjelm på hovedet og kiggede forbi en bygge-arbejdsplads.
Og i en morgenavis langede Helle Thorning-Schmidt hårdt ud efter Dansk Folkeparti. I har intet gjort imod social dumping, mente statsministeren.
Jeg ved ikke, om man kan sige, at lakridspiben fik en anden lyd, da statsministeren læste mit svar til hende i samme avis, nemlig, at det er hende selv og hendes eget parti, der har skabt og eskaleret problemerne, ikke DF.
Men uanset hvad, er det begrænset, hvad vi har hørt om emnet siden fra statsministeren.
Jeg tror, man må sige, at det var en knap så vel overvejet offensiv, hun og beskæftigelsesministeren der fik sat ind.
Jeg tror, de lærte, at når man peger med en finger, peger tre af de andre på en selv.

Men min opfordring skal være: Glem de fine fornemmelser. Lad os sammen finde de redskaber, der dur imod social dumping - også når det gælder kampen imod EU-regler. Drop det taktiske og løs problemerne!
Statsminister Helle Thorning-Schmidt er jo "europæer af hjertet", siger hun.
EU betyder meget for statsministeren, og hun er da også rundet af netop EU, både politisk, uddannelses- og arbejdsmæssigt.
Hun er kommet i den klemme, at hendes regering under det danske formandskab for EU sidste år lovede vennerne i EU at etablere en fælles-europæisk domstol for patenter. Altså endnu en EU- domstol, der kan tilrettevise medlemslandene.
Regeringen har med næb og kløer kæmpet for at undgå at sende spørgsmålet om dansk tilslutning til domstolen til folkeafstemning.
De fleste af partierne i Folketinget har nemlig ikke lyst til at spørge danskerne om EU-spørgsmål, for efter deres mening stemmer det danske folk altid forkert. Jo helt barok tænkning i et demokrati.
Men i Dansk Folkeparti har vi svært ved at se noget forkert i, at befolkningen gennem folkeafstemning afgør, om Danmark skal afgive suverænitet til en ny EU-Domstol.
Hvorfor er det så svært?
Den 25. maj næste år skal vi vælge medlemmer af Europa-Parlamentet.
Forud herfor vil gå en valgkamp, hvor partiernes kandidater får lejlighed til - i tv, radio, aviser, på nettet, Facebook og hvor man ellers kan komme til det - at gøre rede for deres synspunkter.
Så kære Helle Thorning-Schmidt.
Vi ved, du er af den overbevisning, at Danmark skal afgive suverænitet også her.
Jamen så lad danskerne afgøre sagen.
Så en opfordring herfra til at udskrive folkeafstemningen om EU-patent-domstolen til afholdelse den 25. maj 2014 samtidig med valget til Europa-Parlamentet!
Det vil være redeligt og ligetil. Udover det sparer penge at holde begge dele samme dag, er jeg også overbevist om, at det passer danskerne fint at kunne høre parlamentskandidaterne om patentsagen samtidig med valgkampen om mandaterne til Europa-parlamentet. Jeg glæder mig
allerede til, at høre de andre partiers spidskandidater i dueller med vores gode Morten Messerschmidt -både om det og meget andet. De kommer til kort!
Nå men nu, hvor jeg således har sikret, at alle er opmuntret med en lille snak om

glæderne ved EU, vil jeg byde jer hjertelig velkommen til dette Årsmøde i Herning!
Og ved I hvad?
Vi er næsten 900 her i dag. Plus pressen.
Vi har aldrig været flere. Det er det største Årsmøde nogensinde!
Derfor sidder vi også lidt tættere og kommer hinanden lidt mere ved.
Men det er jo også, hvad Dansk Folkeparti handler om.
Vi er også flere medlemmer af Dansk Folkeparti, end nogensinde.
Over 12.000 er i dag med i vores fællesskab.
Der er altså nu flere end 12.000 danskere, der aktivt har besluttet sig for, at DF er deres parti, har taget skridtet og betalt kontingentet.
I en tid, hvor andre partier oplever medlemsflugt er jeg da umådelig glad for, at flere vælger fællesskabet i DF.
Som jeg sagde til at begynde med: Det ér altså svært ikke at være en smule glad!
Og nu vi er ved tal.
Nogle har sikkert bemærket meningsmålingerne.
MetroXpress udkom i onsdags med en måling, der giver DF over 20 procent af stemmerne og 37 mandater.
Socialdemokratiet stod i øvrigt i den måling til 17,2 procent af stemmerne og 30 mandater.
Berlingske har den service, at de i tillægget Politiko har et barometer, der foruden deres egen Gallup samler seks andre måle-institutter.
På barometeret fra her forleden (9. september) står Dansk Folkeparti til 17,6 procent i snit af de syv målinger.
Det er ret beset et fuldstændig fantastisk tal.
Vi fik 12.3 procent ved valget for snart to år siden, og det var i grunden ikke så ringe endda.
Så jo. Vi har lov til at glæde os her i weekenden.
Men jeg er også nødt til at sige, at det er øjebliksbilleder.
Ja ja, nogle griner, for dét har jeg sagt længe nu.
Og det kan godt være, det er sjovt, at jeg siger det hele tiden.
Men det er også sandt.
Jeg skal da være den sidste til at ødelægge den gode stemning.
Men jeg vil alligevel minde om, at der fra SF's og Søvndals store optur til samme parti

og samme formands store nedtur kun gik, ja to år.
For at erindre os om præcis dét har jeg i inderlommen i jakken den måling, der i 2009 gjorde SF større end Venstre.
Det er de som bekendt ikke mere.
Faktisk fik SF ved valget i 2011, to år efter den flotte måling, smæk af vælgerne. Og siden er det fortsat ned ad bakke.
To år er længe i politik!
Der er knap to år til næste folketingsvalg.
Vi har lov at glæde os over de skulderklap, vælgerne giver os for tiden.
Og vi er ikke SF - vi sælger ikke ud af værdierne og arvesølvet til fordel for ministerbiler!
Ingen kommer til at høre mig omfavne EU, ønske forbeholdene væk eller tale for lempelser i asylpolitikken for at gøre os regeringsegnede i andre partiers øjne.
Historien har lært os, at det går op og ned i politik. Derfor skal vi hver dag huske, at vi skal arbejde hårdt for at fastholde danskernes opbakning til os.
For vi ved godt, at resultater ikke kommer af sig selv. Og at resultaterene ikke kommer, alene fordi vi sidder en flok folketingsmedlemmer på Borgen og nørkler med noget politik.
Det er jeg meget opmærksom på.
Dansk Folkeparti er os alle sammen - dig, dig, dig og dig. Os alle sammen!
Det er vores samlede indsats, det samlede indtryk, vi efterlader, og den politik, vi fører både på landsplan, i regionerne og i kommunerne, der gør, at danskerne kan identificere sig med os.
Derfor vil jeg i dag bede jer om noget. Måske lidt utraditionelt - men alligevel.
Kig på jeres sidemand. Både på den ene side og på den anden side.
Det er jer sammen, der løfter Dansk Folkeparti.
Gør mig en tjeneste, for jeg kan ikke nå jer alle her oppe fra.
Giv jeres sidemand et klap på skulderen. Han eller hun fortjener det. Med garanti.
Det er jer, os alle sammen her, der har lod og del i Dansk Folkepartis aktuelle situation. Hver og en yder vi en indsats, stor som lille, i det daglige, i weekender, i aftenerne. Når vi har tiden og energien.
Og det er summen af den indsats, der afgør DF's succes!
Vi har hinanden at takke for, at vi kan fejre Årsmøde de her dejlige septemberdage i

Herning, gøre klar til Dansk Folkepartis 18 års fødselsdag om få uger i forvisning om, at mange danskere har sympati for vores holdninger.
Men. Men. Men.
Vi ved jo også godt alle sammen, at vi har én at takke for mest.
Vi har én, der i særlig grad har ofret tid, kræfter, tryghed og dyrebare timer, dage, uger og år, tilsidesat familiemiddage, fester og gæster - alt sammen for Dansk Folkeparti.
Hvor er du Pia? Kan du lige rejse dig op?
Uden dig Pia, havde det her været ganske håbløst. Du er på mange måder partiets mor.
Tak Pia, både fordi du har gjort det muligt for os at stå her i dag, og fordi du stadig er her sammen med os, kampberedt og klar til at kæmpe for at sende vores europæiske statsminister ud af statsministerkontoret.
Som du klart kan fornemme, så glæder vi os til mange års indsats fremover sammen med dig til gavn for Danmark.
Forleden udkom Institut for Lykkeforskning, igen, med en rapport.
Den hedder ”Der er et lykkeligt land”.
Sådan set var jeg ikke i tvivl. Men hvis jeg på en regnvejrsdag alligevel var det, så mindede læsningen af rapporten mig om, hvorfor der er så fantastisk i Danmark.
Hvad det i grunden er for et samfund og fællesskab, gode værdier og normer, vi har skabt sammen i de seneste 1000 års tid.
"Der er noget galt i Danmark", sang salig John Mogensen tilbage i 70’erne.
Og jo jo, det var der, og det er der.
Der er noget i toppen, der trænger til at blive skiftet ud.
Og det må vi så se at få gjort.
Men lad mig dvæle lidt ved nogle billeder af Danmark.
DEL 2:
Rapporten siger, at der er et lykkeligt land og kortlægger årsagerne til danskernes lykke. Og slår vi op i rapporten, så kan vi se, at på alle de felter, hvor man afgør, hvad der giver lykke, ja, så topper Danmark på alle faktorer. Og hvis vi nu tager udgangspunkt i, at vi lever i en stadig mere globaliseret verden. Vi lever i en verden, hvor vi bliver udfordret på alle mulige leder og kanter, så tager vi altså også udgangspunkt i, at i en globaliseret verden, der er der nogle ting, der er nemmere for

mange, men der er altså også nogle udfordringer for måske de fleste. Der er nogle fordele ved globalisering for nogle, som for eksempel har nemmere ved at rejse. De har sprogkundskaber og økonomi til det, og så er der nogle, der sidder tilbage i Danmark, og strækker ud efter mulighederne og bliver belastet af alle de problemer, som globaliseringen skaber.

Men hvad er det, som rapporten kommer frem til i forhold til, hvad det er, der gør Danmark til verdens lykkeligste folk. For rapporten kortlægger årsagerne til lykken, den skriver ikke bare, at danskerne er et lykkeligt folk. En af de ting, som springer i øjnene, er, at vi er et velfærdssamfund. At vi har en høj grad af velstand. Det er derfor, at det er vigtigt for os i Dansk Folkeparti, at virksomhederne har gode vilkår, så der kan være produktion i Danmark. At vi kigger på, hvordan man skabe arbejdspladser, og hvordan vi fastholder arbejdspladser, så de ikke flytter ud af Danmark. Når vi for eksempel foreslår, at fremrykke vækstplanens initiativer fra 2015 til 2014, dem der handler om små og mellemstore virksomheder, så er det lige præcis for at fortælle virksomhederne, at vi vil værne om det for at skabe gode rammevilkår, så vi kan holde arbejdspladserne i Danmark. For at vi kan fastholde velfærdssamfundet.

Vi har også fokus på energiomkostningerne, som mange virksomheder føler, er en tyngende byrde. De stigende energiomkostninger som følge af den energipolitik, der føres. Her skiller Danmark sig ud i forhold til vores nabolande. Derfor skal vi også have bragt energiomkostningerne ned for virksomhederne.

En anden ting, som også er vigtig, er, at vi har et samfund, hvor der er en høj grad af tillid. Altså et samfund, hvor vi kan stole på hinanden. Hvor vi ikke er længere fra hinanden, end at vi føler en stærk samhørighed, at vi har tillid til hinanden. En mindre mistro.

En tredje faktor er, at vi er trygge. Det handler specielt om, at folk, der ikke har så mange penge, føler en tryghed ved at vide, at der er et offentligt velfærdssystem, der står klar til at hjælpe dem. At der er et sygehusvæsen, der er effektivt. Når man bliver syg, så kan man trygt regne med, at man kan komme hen på sygehuset og blive hjulpet. At der er en ældresektor, der gør, at når man bliver ældre og ikke kan klare sig selv længere, så er der et varmt system, et hjælpsomt system, der kommer og bistår i de forhåbentligt mange år, som man har tilbage, men hvor man altså ikke kan klare sig selv på samme måde, som man kunne før. Det punkt, skriver de i rapporten,

er særligt vigtigt. For de mennesker, der ikke har så meget, der ikke er ved muffen, er det vigtigt, for det mindsker usikkerheden.
De er også inde på, at civilsamfundet er vigtigt. Civilsamfundet giver sammenhængskraft. Det er her, hvor vi taler om den frivillige indsats. Det er her, hvor vi taler om alle de mennesker, der næsten hver eneste dag går hen og gør en eller anden frivillig indsats. Det kan være i idrætsforeninger, hvor de kommer tre gange om ugen. Det kan være i Ældresagen. Vi kender de fleste steder i landet, hvor vi bor, at Ældresagen, ud over de har mange medlemmer, så er de også
utroligt aktive i forhold til for eksempel at have telefonkæder, hvor man ringer til andre ældre om morgen og hører, om de har det godt, om der er sket noget i løbet af natten. Et stort frivilligt korps, der hjælper hinanden. Vi har Natteravnene som et fremragende eksempel på en frivillig indsats. De går rundt om aftenen og sikre, at vores børn ikke kommer i uføre og for at hjælpe dem, hvis der er behov for det. Så civilsamfundet skaber sammenhængskraft, fordi de frivillige gør en kæmpe indsats. På den måde kommer vi tæt på hinanden og skaber sociale relationer.
De er også inde på, at vi er et stærkt demokrati. Der er stor valgdeltagelse. Der er en følelse af, at man påvirker samfundet . Og som fællesskab kan man sige, at det skaber de her tre ord, som går igen, når vi taler om nogle af de positive ting ved det danske samfund. Noget af det, der skaber lykke, noget af det, der gør os til et lykkeligt folk. Det er stærkt fællesskab, samhørighed og sammenhængskraft.
Jeg vil så sige, at der er nogle faresignaler. Der er nogle ting, som vi skal være opmærksomme på, hvis vi også om 10-20 eller 30 år skal få en rapport, hvor danskerne bliver kåret et af de lykkeligste folk i verden. Hvis vi for eksempel tager for eksempel vores sundhedsområde, så hvis man vågner op til en overskrift som denne her: ”Kræftpatienter får nej til ny medicin”, så er der mange mennesker, der bliver nervøse og spørger sig selv: ”Hvad handler det her om?”. Det handler om, hvorvidt regionerne ikke har råd til at give den medicin, som man som kræftramt har brug for. Altså den bedste medicin, den rigtigste medicin. Eller om man går på kompromis for at spare penge.
Hvis vi får nogle historier som denne her, ja, så forstår man jo godt, at folk begynder at bruge private sundhedsforsikringer. Og det er jo ikke, der skaber sammenhængskraft. Det er jo, at der er et offentligt sundhedsvæsen, der er parat til at hjælpe og som skaber tryghed.

Hvis vi fortsætter, så ser vi en overskrift som denne her: "Hjernedødt: Kommuner skærer livsvigtig genoptræning væk". Hvis man bliver hjerneskadet som følge af en trafikulykke, så er det jo afgørende vigtigt, at man får hurtig hjælp. Den hurtige hjælp, der er den rigtige hjælp, for den hjælp kan jo i nogle tilfælde hjælpe folk ud af det problem, som de har fået. Det skaber livskvalitet. Men det også godt økonomisk for det danske samfund, at folk bliver virksomme og aktive i stedet for at blive sat tilbage i en situation, fordi de har været udsat for eksempelvis en trafikulykke.
En historie som denne: "Færre senge gør døende med kræft til kastebolde på sygehuse". Altså spørgsmålet om, at man på nogle sygehuse nedlægger så mange sengepladser, at der i virkeligheden er patientgrupper, der kommer i klemme, fordi der ikke er plads til dem nogen steder. De skal kastes rundt. Hvis der er noget, der skaber utryghed, så er det dét.
Jeg nævnte lige tidligere ældreområdet. Og trygheden handler selvfølgelig også om, at vores ældre medborgere har det godt. Og der må jeg nok sige, at når jeg ser en overskrift som denne her: "Robotter skal redde velfærden", så kan jeg godt forstå, hvis der er mange ældre, der sidder derude og tænker: "Hvad er det her for noget?". Hvis man får at vide, at du kan jo bare købe dig en robotstøvsuger, og så håber vi, at dine naboer har tid til at give en kop kaffe, hvad er det så for et velfærdssamfund, vi er i gang med at skabe? Altså, det kan godt være, at regeringen har en ambition om at spare tolv milliarder kroner på den offentlige sektor, og det her er jo svaret. En af dem, der står bag, er måske en af dem, vi skal frygte mest, i forhold til lige præcis denne kamp.
Hun har af og til en måde at udtrykke sig på, der virker lidt kold: "Sådan er det jo". Når vi i øvrigt taler om sammenhængskraft, så er noget af det, som jeg synes, er utroligt vigtigt, det er hele skoleområdet. Ja, vi har tidligere diskuteret skolereform, men der er også noget andet i forhold til sammenhængskraft og skolepolitik. Det landsbysamfund, som jeg bor i, der går alle børn i udgangspunktet i den samme folkeskole. De, der går der, skal jo så lære at tåle og rumme hinanden. Uanset om man kommer fra forskellige kår, så går alle i udgangspunktet i den samme skole. De oplever hinandens gode sider og mindre gode sider. Det skaber sammenhæng. Det er klart, at når vi ser, at der er stadigt flere med anden etnisk baggrund, som kommer ind i vores folkeskole, så får vi en udfordring. Jeg ved godt, at der oppe på planchen bag mig står "to- sprogede", og nogle ville sige, "ja, hvis bare det var så vel". Men

sagen her er, at hvis jeg går fra min landsbyskole, hvor alle i udgangspunktet går i den samme folkeskole og så bare går til Vejle, så havde man der sidste år en meget stor diskussion om at såkaldt etnisk danske forældre fravalgte Nørremarkskolen. Skolebestyrelsen råbte derfor vagt i gevær og sagde, at nu var over 70 procent af eleverne i den nye 0. klasse af anden etnisk herkomst, og hvad får det af konsekvens? Det får den konsekvens, at forældre til etnisk danske børn fravælger Nørremarkskolen og sætter deres børn i den nærliggende privatskole. Altså vi får en større opdeling.

Hvis vi går til Odense. Her er en artikel fra Fyens Stiftstidende "Skole vil lave rene indvandrerklasser". Der udartede denne diskussion sig til et spørgsmål om, hvorvidt man skulle lave rene indvandrerklasser for dermed at kunne holde på børnene af dansk oprindelse. Og hvis vi springer helt til København, og jeg siger helt til København, fordi vi jo er i Herning, det var ikke for at støde nogen københavnere, og tager til indre Nørrebro, så er der en tendens til, at privatskolerne bliver frekventeret i et meget stort omfang. Men her er det privatskoler, der igen deler eleverne op. Så man enten har en privatskole for børn af anden etnisk herkomst, eller man har en privatskole for børn af dansk oprindelse. Hvad er pointen med det her? Ja, det er jo sådan set bare at sige, at hvis vi mener, at en af grundene til, at vi er et af de lykkeligste folk i verden, er sammenhængskraften, ja så er det da et problem, hvis vi har en indvandring, der betyder, at vi får opdelte skoler og dermed en stadig større splittelse, så det underminerer sammenhængskraften.

Jeg bliver også nødt til at komme ind på det med lov og orden. For jeg nævnte jo tryghed tidligere som en afgørende del af det, at vi er et lykkeligt folk. Det hænger jo sammen med kriminalitet, og jeg tror, at der er mange, der har oplevet at komme hjem til et hjem, der er gennemrodet, eller kender nogen, der har været udsat for indbrud. Det er jo svært at forestille sig noget, der er ret meget mere grænseoverskridende. Vi må jo bare sige, selv om en del af de andre partier ikke bryder sig om at høre det, at der har været en stærk stigning i antallet af indbrud siden Danmark blev medlem af Schengen. Siden vi ikke måtte have grænsekontrol, har det været en stigning i indbrud på 46 procent og 140 procent i forhold til taske- og lommetyverier. Det er jo derfor, at vi i Dansk Folkeparti sagde før valget, at vi bliver nødt til at have grænsekontrollen tilbage. Og jeg kan love jer for, at det er noget af det første vi vil gøre, den dag vi igen sidder i en position til at kunne få det igennem.

Afgørende for sammenhængskraften er jo også, at de mennesker, der kommer hertil, de når at blive integreret, så vi kan undgå, at vi sidder med de problemer på folkeskoleområdet og på alle mulige andre områder, som vi sidder med i dag. Det er det, der gør, at der ikke kommer særkrav om speciel forplejning i institutioner, eller bestemte regler for svømmeundervisning, eller at man ikke i skolen kan tage på besøg i for eksempel en kirke op til jul for at se, hvad dansk kultur bygger på og så videre. Det betyder, at vi hele tiden skal have fokus på hvor mange, der kommer til Danmark. For antallet er afgørende for, om vi kan integrere de mennesker, der rent faktisk
kommer. I 2001, da vi fik et systemskifte, var det her jo et højt prioriteret område for Dansk Folkeparti. Det vi kan se her nu, to år efter at socialdemokraterne kom til magten, det er, at der i 2012 var rekordmange, der havde søgt asyl. Det vi kan se på tallene for 2013, det er, at vi i 2013 desværre slår rekorden i forhold til 2012. Så har Dansk Folkeparti haft en væsentlig indflydelse i den tid, hvor vi sad som støtteparti for V og K? Ja, selvfølgelig har vi det. Og nu kan man se konsekvenserne af, at Socialdemokratiet er kommet til magten. Vi kan se, at vi er begyndt med at få det indvandringsmønster, som vi også havde i 1990'erne. Det er undergravende for sammenhængskraften.
Når vi så oven i købet kan se, at hver sjette asylansøgere er i politiets søgelys. At vores gæstfrihed bliver misbrugt, så burde det være en let sag for politikere at sige, at det naturligvis automatisk skal diskvalificere den pågældende fra at kunne få asyl i Danmark.
Sammenhængskraften er et spørgsmål om kultur, men det er også et økonomisk spørgsmål. Asyludgifterne er nu oppe på 1,5 milliard kroner om året. Sidste år var det godt en milliard. Det er penge, som bliver tage ud af velfærden. De kan ikke gå til folkeskolen. De kan ikke gå til sygehusene. De kan ikke gå til vores ældrepleje. Derfor er der en nær sammenhæng mellem den politik, der føres i forhold til udlændinge og så den nære velfærd ude hos jer i kommuner og regioner. Det synes jeg, er en vigtig pointe.
Danmark er et lykkeligt land, men vi kan også se, at der er nogle steder, hvor vi skal holde fast og kæmpe, så Danmark fortsat kan være et lykkeligt land.
DEL 3:
Som I kan høre er der nok at gøre for at sikre vort dejlige land fremover. For vi har jo

et dejligt land. Det fik vi jo også set, da vi brugte en del af sommeren på at sejle rundt til dele af Danmark med det gode skib ”Halmø” på et sommertogt under mottoet: ”Det sejler i EU - vi sejler for Danmark”.
”Halmø” er en skonnert, bygget i år 1900 og smukt restaureret. Jeg kunne berette i timevis om vores rejseminder fra i sommer ombord på dette herlige sejlskib.
Men jeg vil nøjes med her at fremhæve tre ting.
”Halmø” har været på havene, sundene og bælterne i Danmark i 113 år.
Det har overlevet krige og kriser, godt vejr og storm og det har overlevet en teknologisk udvikling, der for adskillige årtier siden har overhalet sejl og trærat på skibe.
Og støt står ”Halmø” stadig, det kan jeg personligt forsikre jer om.
Jeg styrede selv skibet ud af Limfjorden efter opholdet i Aalborg, og sjældent har jeg da genfundet min indre legedreng som i de timer!
Skipper tog sig endda en lur på dækket, så jeg følte også en vis stolthed over at føre dette gamle, stolte skib og åbenbart nyde den tillid fra kaptajnen selv, at han turde lade mig stå alene ved rat og ror.
Vi kender jo godt den gamle sandhed: ”Et er et søkort at forstå, noget andet skib at føre.”
Under Besættelsen bidrog Halmø til at redde danske jøder til Sverige efter oktober 43, da nazisternes klapjagt på jødiske medborgere satte ind.
Vi drøftede flere gange undervejs på turen skibets rolle i disse historiske begivenheder.
Og jeg kan love jer for, at sidde der - lige dér ombord på det selvsamme skib, der havde spillet en aktiv rolle - og tale om, hvordan modige medborgere hjalp andre medborgere i sikkerhed, dét kan få hårene til at rejse sig på armene.
Menneskeskæbner, vovemod og historie bliver helt nærværende.
I år, om to ugers tid faktisk, er det 70-året for de nazistiske besættelses-styrkes aktion mod de danske jøder, den 1.-2. oktober 1943.
Dermed er det også 70-året for gode danskeres redningsaktioner, der hjalp mange jødiske medborgere i sikkerhed i Sverige. Og gjorde at den nazistiske aktion overordnet blev en fiasko.
Modige borgere valgte at hjælpe deres medborgere mod en besættelsesmagt.
Man skal ikke rutte med ordet ”stolt” og bruge det i flæng om alt muligt.

Men her har vi noget at være stolte af!
Jeg synes, vi i anledning af 70-året skal glæde os over de danskere, der aktivt bidrog til de jødiske familiers overlevelse dengang tilbage i oktober 1943. Tak for jeres indsats!
Det andet, jeg vil nævne fra sommertogtet er den overstrømmende modtagelse, vi oplevede, hvor end vi kom frem.
Muntre og virksomme, lokale DF'ere mødte op i havnene og skabte en hyggelig ramme, som borgere fra byen og nærområdet kunne hygge sig i, når "Halmø" lagde til kaj.
Og sikken interesse! Vi har trykket massevis af hænder og hørt om store og små problemer og ønsker fra danskere, der havde fundet vej til kajen og glad fortalte os om, hvad de havde på hjerte. Lige som det var meningen med turen.
Det var overvældende!
Alle os, der var med, er mere berigede i dag, end før vi sejlede af sted med Kronborg i Helsingør i baggrunden en solrig onsdag i august.
Vi har et klarere billede af, hvad der optager danskerne, også i det nære, i vores dagligdag, i vore kommuner.
Jeg kunne anbefale regeringen at lytte lidt til danskerne.
Danskerne, Helle Thorning-Schmidt, det er de helt almindelige mennesker, som man kan møde ved f.eks. at sejle fra havn til havn, gå en tur på gaden i en provinsby eller møde over en kold øl eller en kop kaffe, næsten hvor man vil.
Men man skal jo ville det.
Lytte til folket, altså, fru statsminister.
Det er ikke gjort bare ved at tage en sikkerhedshjelm på hovedet, skabe en såkaldt photo- opportunity for en flok pressefotografer, placere et synspunkt i en avis - og så i al hast suse til frokost-møde med Barack Obama og prøve at starte en krig, kun få danskere ønsker!
Dét vender jeg tilbage til om et øjeblik.
For den tredje ting, jeg har valgt lige at nævne fra vores sommertogt, er, at danskerne er både lykkelige, som jeg var inde på tidligere i talen, men også reelt bekymrede.
Danskerne er bekymrede for omsorgen i det nære, velfærden i deres kommune.
Jeg har ikke tal på, hvor mange beretninger - både personlige, meget private beretninger og nogle mere politiske og principielle - jeg hørte, mens vi i august var

rundt i landet.
Beretninger om kommunalt omsorgssvigt, horrible prioriteringer i forhold til ældre, manglende genoptræning af hjerneskadede, slaphed i skolerne. Listen er lang.
Det siger mig, at regeringen er i færd med at nedbryde den nødvendige tillid mellem borgere og myndigheder, der skal være i et velfærdssamfund, hvor ligheden og solidariteten er høj og villigheden til at betale en ret høj skat er intakt.
Den tillid er altafgørende. Den er basen under vort fællesskab og vort velfærdssamfund.
Men den er skrøbelig.
Tilliden mellem borgerne og myndighederne - borgerne og politikerne - er Thorning-Schmidt, Corydon, Vilhelmsen og Vestager for alvor ved at sætte over styr. Bl.a. med deres såkaldte ”den nødvendige politik”, og deres evindelige fejlvurderinger af økonomien.
Og brydes dette tillidsbånd først for alvor, ja så bliver det ualmindeligt svært igen at knytte disse bånd - genetablere den nødvendige tillid.
Båndene, fællesskabet, om man vil, har både båret og holdt sammen om velfærdssamfundet, siden generationerne før os opbyggede det.
Vi har et også i den forstand enestående land.
Og jeg er overbevist om, at den meget store majoritet af danskerne vil bevare det sådan.
Med justeringer og moderniseringer, selvfølgelig, men ikke revolutioneret, som nogle arbejder på, og ikke sønderlemmet, sådan som man får indtrykket af, at regeringen arbejder næsten lige så målrettet på.
Det er i kommunerne, den nære velfærd forvaltes.
Vores opgave - jeres opgave som DF’ere ude i den enkelte kommune - er i de kommende hektiske uger op til Kommune- og regionsrådsvalget den 19. november at forklare flest muligt, at et stærkt Dansk Folkeparti også lokalt er forudsætningen for, at der holdes et skarpt øje med, at f.eks. ældreomsorgen ikke erstattes af Margrethe Vestagers robot-støvsugere!
Lige nu ser det ud til at Dansk Folkeparti denne gang opstiller i alle kommuner. Det arbejder vi i hvert tilfælde hårdt på.
Et godt valg er ikke givet, hverken totalt set eller i den enkelte kommune.
Det afgøres af, at vi er flittige og troværdige. Det, vi lover, skal vi holde.

Jeg tror, vi kan få et godt resultat. Men det er i den enkelte kommune, det gælder. Jeg ønsker os alle sammen held og lykke med både indsatsen og resultatet i november. God valgkamp til alle!

For få dage siden, den 5. september, stod jeg om formiddagen på Kastellet.

Himlen var blå, det var lunt - en ekstra sensommerdag i efterårets første måned.

Men vejret betød mindre lige den dag.

Det er femte år i træk, vi i Danmark holder flagdag for vores udsendte til ekspeditioner i udlandet, og vi var til den traditionelle kransenedlæggelse på Kastellet.

Flagdagen er altså kun få år gammel og allerede fyldt med tradition - parader, flag, kransenedlæggelse, taler og receptioner.

Men det, der hvert år gør allermest indtryk på mig, er at stå der på Kastellet.

Stå sammen med de pårørende, de efterladte til danske soldater, der har mistet livet i lande langt herfra, på missioner, som vi som politikere har sendt dem af sted på.

Disse modige danskere, der satte pligt før ret, landet før sig selv - og mistede livet i tjenesten. 43 danske soldater er blevet dræbt i Afghanistan, 8 i Irak.

Flagdagen er dagen, hvor vi ærer disse dræbte og alle de andre, der er og har været udsendt i landets tjeneste.

Jeg har talt med nogle af de faldnes efterladte.

Og jeg er hver gang både rørt og imponeret over, hvor bravt og tappert, disse mennesker tager deres tab.

For det ér det ultimative: at miste en søn, datter, ægtefælle eller forælder i et fjernt land, dræbt på grund af en krig, vi er blevet påført af fjender, der truer vores liv og land, værdier og levevis.

Det mindste, vi som land, som medborgere, kan gøre, er at ære og respektere og værdsætte de danske udsendtes indsats.

Derfor sender jeg også her fra Dansk Folkepartis Årsmøde i Herning i dag vores varmeste tak til alle, der er eller har været udsendt og deres pårørende.

Tak for jeres indsats! I må ikke blive glemt.

Det leder mig jo ligesom naturligt hen til et af disse ugers på mange måder varmeste emner. Syrien.

Denne på næsten alle måder usympatiske dikator-stat har i de godt 60 år, staten har eksisteret, været et kæmpeproblem, ikke bare for naboerne Israel og Libanon, men for verdenssamfundet.

Så der er intet godt at sige om styret i Damaskus.
I to blodige år har en borgerkrig raset i landet. Først ført an af studerende, siden af et mildest talt uigennemsigtigt morads af oprørsbevægelser.
I nogle af disse bevægelser deltager danske statsborgere - folk af udenlandsk herkomst, der har fået statsborgerskab - og nogle af disse kæmper for at indføre et islamisk styre i Syrien.
Et mindst lige så vanvittigt styre som det nuværende, bare islamistisk.
En af de danske statsborgere brillerede på nettet for nylig med sammen med sine kampfæller i Syrien at skyde til måls efter billeder af blandt andre Anders Fogh Rasmussen, Kurt Westergaard og Naser Khader.
Syrien er et morads. Syrien er en heksekedel.
Danmark skal IKKE i krig i Syrien!
Danske soldater skal ikke, med eller uden FNs, Barack Obamas, pavens eller Villy Søvndals velsignelse, sættes ind i Syrien!
Så kort kan det siges.
Og hvem skulle vi i øvrigt holde med?
Ham, der i årevis har været en tyran, både i sit eget land og overfor nabolandende, og på den måde har fortsat sin fars blodige virke?
Eller andre, der vil erstatte en tyran med en anden, skyder til måls efter billeder af danskere og i øvrigt bekriger de værdier, vi som mennesker og samfund står for?
Helle Thorning-Schmidt mente ikke, at valget var svært. Hun og hendes regering formåede at have flere meninger om den sag på få dage.
Og statsministeren og udenrigsministeren virkede ikke som nogle, der havde fået koordineret synspunkterne. Det burde man ellers kunne forvente i sådan en sag.
Jeg kunne bruge timer på den sag alene. Det vil jeg ikke. DF's standpunkt er klart.
Men jeg er nødt til at sige, at dét er regeringens ikke!
Magen til slingrekurs er ikke set længe.
I hvert fald ikke siden sidst, regeringen skiftede mening i en sag.
Men der kommer måske en god krigs-løsning i morgen?
Først lænede regeringen sig op ad FN.
Så sagde statsministeren, at man nok ikke behøvede vente på FN, hvis FN var for sløve i betrækket.
Så sagde statsministeren, at man måtte lytte til sine allierede - selv om hun vist ikke

helt på det tidspunkt havde talt med dem endnu.
Før valget sagde Villy Søvndal, at Danmark aldrig nogensinde skulle gå i krig igen uden FN- mandat, og at dét var en god grund til, at SF skulle i regering.
Nu mener Søvndal, vist nok, at det, man kalder ”FN-sporet” ikke er en nødvendighed. Hvis altså den amerikanske præsident mener det.
Et er, at den amerikanske præsident desværre har forkludret sagen og USA risikerer at miste autoritet overfor verdens slyngelstater. Det er trist for os alle.
Men at den danske regering sejler rundt i en sag af denne kaliber. En sag, der potentielt kunne koste danske soldater livet, er jo helt vanvittig. Og så er der nogle, der kan finde på at spørge, om vi ikke kunne finde på at støtte Helle Thorning-Schmidt som statsminister.
Danmark skal ikke ind i en krig, hvor målet er uklart og hvor der ikke er en rigtig eller en forkert side!
Og det nytter ikke at sige, at så skal vi bare være på civilbefolkningens side.
Jamen, det ér vi jo allerede!
Vi giver nødhjælp og hjælp til flygtningecentre i nærområderne.
Og står det til DF yder Danmark gerne mere nødhjælp til de millioner af ulykkelige flygtninge for en krig, der ikke kan vindes, som kun har ofre og som næsten kun kan få en ulykkelig udgang.
Så statsminister: Hold Danmark langt borte fra den krig - med eller uden FN!
Det går godt for Dansk Folkeparti lige nu. Det har jeg tidligere været inde på.
Det er et øjebliksbillede. Men vær ikke i tvivl om, at jeg selvfølgelig er glad for det øjebliksbillede!
Så bliver vi tit spurgt om - nå - hvad skal I så bruge det til? Og udover svaret om at valget jo først er om to år - at meget kan ske - er svaret jo ret enkelt.
Vi skal sikre Dansk Folkeparti størst mulig politisk indflydelse!
Så enkelt er det i grunden.
De seneste år, sikkert også i år, finder nogle journalister så anledning til at spørge: Hvornår skal I i regering? Hvornår kræver I ministerposter?
Mit svar til de, der spørger, er: Dansk Folkeparti kommer i regering, når tiden er inde.
Og jeg ser ikke umiddelbart, at tiden er inde ved det kommende valg.
Hvorfor gør jeg så ikke det?
Fordi mit mål som formand for Dansk Folkeparti er at se os, Dansk Folkeparti, i et

større perspektiv end bare næste valg og nogle mulige år i en ministerbil.
Dansk Folkeparti er sat i verden for at værne om Danmark og danskernes frihed og nationale uafhængighed. For at bevare, sikre og stilfærdigt udvikle det samfund med lykke, solidaritet og tryghed, de allerfleste af os trives i og som, igen-igen, har placeret os i toppen af listen over verdens lykkeligste folk.
Det er ikke en opgave, der kun strækker sig eksempelvis fra 2015 til 2019 og så må vi se, hvordan det går derefter.
Det er en opgave, der stiller det krav til os, at vi ser os selv som en parentes i en meget lang sætning.
Som kræver af os, at vi erkender, at der var generationer før os, der møjsommeligt stred og sled og byggede det op, vi har nydt godt af - alt fra ja, jordemoderhjælp, vuggestuer, børnehaver, skoler, uddannelser, SU, kontanthjælp, pensioner, sygehuse, lægehjælp, et retssystem, vi kan have tillid til, politi, dommere, de danske soldater og jeg kan blive ved.
Og måske endnu vigtigere: Generationer efter os, vore børn, børnebørn og oldebørn, der jo rent faktisk også gerne vil have et nationalt hjem, de kan være stolte af, som sikrer dem tryghed og muligheder og lykke.
Vi vil bevare Danmark dansk og vi vil bevare vores fællesskab og velfærdssamfund.
Det vil vi af respekt for dem, der byggede det op og gav det videre til os, og det vil vi af hensyn til dem, der kommer efter os.
Det tror jeg, vi bedst gør, ved stille og roligt og tålmodigt at bygge Dansk Folkeparti op, både nationalt, regionalt og lokalt for derigennem at sikre os indflydelse.
Ikke bare i år og næste år.
Men i de kommende 10 år, 20, 30 år!
DF skal være et parti, de andre ikke kan komme udenom, uanset hvilken politisk farve, den siddende regering har.
Vi skal være en faktor, de andre ikke kan planlægge uden, og som i enhver vigtig forhandling, på enhver valgnat og i alle politiske sammenhænge er partiet, de er nødt til at tage alvorligt.
Dét skal vi arbejde efter at opnå.
Det skal vi, fordi vi tror fuldt og fast på, at det er langt det bedste for Danmark og for de opvoksende og kommende generationer, at Dansk Folkeparti er stort, stærkt, arbejdsomt og ikke til at komme udenom.

På den måde bidrager vi bedst til at sikre danskernes tryghed og lykke.
Lad dette være indgangen til en dejlig weekend i partifællers selskab her i Herning.
Jeg glæder mig til dagene sammen med Jer.
Tak for ordet.